

Tenkrát v ráji

Radůza

Už jen měsíc se toulá ve skalách
naše stopy déšť už dávno splách
a já vím, že někde v puklinách mne ještě kousek zbyl
a že ho nevyplaví žádnéj déšť, co byl

Už jen měsíc nad převisy skal
tou dálkou na mě zapískal
a moje srdce běží za tím hvizdem jak smyslu zbavené
aby naposledy spočinulo v kamenech

Tenkrát v ráji nechtěli jsme propást
žádný pramen, z kterého jsme mohli cestou pít
jenže jednou před každým z nás otevře se propast
jednou každý z nás do ní musí sestoupit

Už jen měsíc bloudí labyrintem skal
a já ho prosím, aby mě svým šípem sklál
ať jehla nejstrmější poslouží mu jako ostrý hrot
nejtěžší viklan, ať přikryje můj hrob

Tenkrát v ráji...

Už jen měsíc dotýká se skal
a já ho prosím: "Svoje světlo zkal!"
ať nikdo ani okem nezavadí o otisky mých stop
teď když místo nebe hlína je můj strop